

SLOVENKA

Glasiło slovenskega ženstva

Št. 12.

V Trstu 5. junija 1897.

Letnik I.

Ob vrnitvi.

„Minila je vojna, prišel sem domú;
Bodite pozdravljeni, stariši mili!“

„Prišel si domu — a nimaš mirú.

Kam precej od naji korak te sili?“

„O stariši moji, saj veste lahko :

Iz bojnege vleče me plesa.

Tja doli, tja doli,

Kjer rože cvetó.

Ropočejo mlinska kolesa!“

„Tako se mi zdi, da čujem nje glas,

„Ki tožno in sladkó ob jednem me vabi :

O pridi, o pridi še k meni ti v vas,

Nikar me, verne ljube, ne zabi !

Kako te čakam željno težko ! —

Iz bojnege vrni se plesa

Sem doli, sem doli,

Kjer rože cveto,

Ropočejo mlinska kolesa!“

„Sin najin, gorjé! Pozabi jo ti!

In najina vest té smrtno ne rani!

Umrl je mlinar in njega hči — —

Pod zemljo spi ob očetovi strani.

Njó, ki si jo ljubil takó srčno,

Zakriva prsténa zavesa

Tam doli, tam doli,

Kjer rože sahnó,

Počivajo mlinska kolesa...

Nikdar, nikdar! Kako zadušim

Spomin na njo, kraljico spomina!

Pustite me, stariši, da pohitim

Do mlina in h grobu dalje od mlina.

Na grob zasadiim naj cvetje novo,

Kropim je le z roso očesa

Tam doli, tam doli,

Kjer rože sahnó,

Počivajo mlinska kolesa...

Ant. Medved.

IDEAL.

Ruski spisala N. Luhnova; po izvorniku poslovenil A. Pahar.

(Dalje.)

Čez nekaj dni nam ga je predstavil neki znanec.

Ko je nekoliko pobesedoval s teto in jo prepustil svojemu tovarišu, da ji ta razsiplje svoje poklone, šel je smelo po celi dvorani, ne opustivši oči z mene, a jaz sem sedela v kreslu, prislonivši glavo na visoko naslonjalo čuvstvuje, kako mi bije srcé, umira, kako mi šumé v ušesih navali krvi.

Prišel je, obstal in, nizko nagnivši glavo, ponovil še enkrat jasno, trdo, skoraj glasno: „Jaz te ljubim! Ljubim, ljubim!“

In dvignivši glavo, čuvstvuje, kako bežita dve solzi po mojem obledelem licu, ponovila sem nehote, kakor v sanjah: „Ljubim, ljubim!“ Ta večer je pel, spremljaje se na klavirju: O fliege, fliege mit mir und sei mein Weib!...

In ko sem iznova cula to pesem v drugem jeziku, zašepetalo je moje razburjeno srcé: „To je on! Ta je, ki me povede k altarju in me bo imenoval svojo ženo*.“

* * *

Jahala sva v Treptau, za nama se je peljala teta z njegovimi tovariši. Že teden dnij me je potrpežljivo in laskavo učil jezdit na svojem belem arabskem konjicku.

— Jaz te ljubim, dete, ljubim od prvega srečanja tam na trgu sv. Marka; ko si gledala na solnce in nebo in trg, kakor bi ga zaklepala v svoje srce, da bi hranila njih podobo za vse življenje, spoznal sem, da si se tedaj še le rodila, da si še le tedaj jela čuvstvovati in da bodem jaz prvi, prvi, kateremu porečeš: „Ljubim“! Ali sem uganil?

— Da.

— Dete, poglej me, moje oči te morajo poljubiti za ta odgovor.

Gledala sem ga in njegove oči so mi laskale in poljubljale.

— Jaz te ljubim, dete! Da bi te smel imenovati svojo, dal bi kakor Faust, svojo dušo Mefistofelu; a ču-